

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΚΗΦΙΣΙΑΣ ΑΜΑΡΟΥΣΙΟΥ ΚΑΙ ΩΡΩΠΟΥ

Εβδομαδιαία έκδοση Του Ιερού Ναού Αγίων
Αποστόλων Πέτρου και Παύλου Πεύκης
Νικολάου Πλαστήρα και Πατριάρχου Γρηγορίου Ε'
Τηλ. 2108027738 email: agioi.apostoloi@gmail.com

«ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΟΙ ΑΝΤΙΣΤΑΣΟΙ»

ΚΥΡΙΑΚΗ 15 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ 2017. 1Β' ΛΟΥΚΑ

Παύλου οσίου Του Θ#βαίου και Ιωάννου Του καλυβίτου,
Γερασίμου (Παλλαδά) πατριάρχου Αλεξανδρείας.
Έτος 10^ο Τεύχος 417

Θεραπεία των δέκα λεπρών - Ομιλία περί Ευχαριστίας
(Αγ. Νικόδημος Αγιορείτης)

Ο μιμητής του Ιώβ, ο θείος Χρυσόστομος, εσυνήθιζε πάντοτε να λέγη το αξιομνημόνευτον αυτό απόφθεγμα, σε κάθε περίπτωση. «Δόξα τω Θεώ πάντων ένεκεν. Δεν θα παύσω να το επαναλαμβάνω πάντοτε, για όλα όσα μου συμβαίνουν». Το ίδιο εσυνήθιζε να λέγη και ο μέγας της Θεσσαλονίκης Γρηγόριος ο Παλαμάς σε κάθε υπόθεση, μιμούμενος τον θείον Χρυσόστομον, ο οποίος με την εύλαλον γλώσσα του προσθέτει: Ας ευχαριστούμε λοιπόν για όλα, για ό,τι και αν συμβή, αυτό είναι ευχαριστία. Διότι το να το κάνης αυτό όταν όλα πηγαίνουν ομαλά, δεν είναι σπουδαίον, επειδή σε αυτό ωθεί η ίδια η φύσις των πραγμάτων. Εάν όμως ευχαριστούμε ενώ ευρισκόμεθα στο βάθος των κακών, αυτό είναι θαυμαστόν.

Πράγματι, όταν εμείς ευχαριστούμε για εκείνα τα οποία άλλοι βλασφημούν και αποθαρύνονται, κοίτα πόση η φιλοσοφία! Πρώτον, εύφρανες τον Θεόν. Δεύτερον, εντρόπιασες τον διάβολο. Τρίτον, αυτό που συνέβη το απέδειξες μηδαμινό. Δηλαδή συγχρόνως και εσύ ευχαριστείς, και ο Θεός απομακρύνει την λύπη, και ο διάβολος υποχωρεί.

Τίποτε αγιώτερον δεν υπάρχει από την γλώσσα, που μέσα στα κακά ευχαριστεί τον Θεόν. Όντως δεν υστερεί σε τίποτε από την γλώσσα του μάρτυρος. Στεφανώνεται και αυτή ομοίως με εκείνον. Διότι και αυτή έναν δήμιον έχει ενώπιόν της, ο οποίος την αναγκάζει να αρνηθή τον Θεόν δια της βλασφημίας. Τον διάβολον έχει, ο οποίος με δημίους λογισμούς την σχίζει σε λωρίδες, και την σκοτίζει με την λύπη. Αν λοιπόν κάποιος υπομείνη τα βάσανα και ευχαριστήση, έλαβε στέφανον μαρτυρίου.

Λέγει και ο μέγας Βασίλειος: είναι αισχρόν όταν μεν τα πράγματα έρχονται ευνοϊκά να ευλογούμε τον Θεόν, στα δε στενόχωρα και επίπονα να σιωπούμε. Αλλά τότε πρέπει και περισσότερο να τον ευχαριστούμε, γνωρίζοντας ότι «ον αγαπά Κύριος παιδεύει, μαστιγοί δε πάντα υιόν ον παραδέχεται...».

Τι λέγω; Όχι μόνο πρέπει κανείς να ευχαριστή τον Θεό για τις θλίψεις και τους πειρασμούς της παρούσης ζωής, αλλά πρέπει να τον ευχαριστή ακόμη και για την μέλλουσαν κόλασιν. Επειδή και η κόλασις είναι συμφέρον και ωφέλιμο για τους κολαζομένους. Γιατί; Επειδή η κόλασις είναι εμπόδιον της αμαρτίας και του κακού, γι' αυτό ονομάζεται και κόλασις, επειδή κολάζει, και εμποδίζει το κακόν. Αν δεν υπήρχε κόλασις, η αμαρτία και το κακό, θα επεκτείνετο σε άπειρον διάστημα και ποτέ δεν θα ελάμβανε τέλος. Γι' αυτό και ο σοφώτατος Μάρκος ο Εφέσου είπε τούτον τον παράδοξον μεν στην ακοήν, όμως αληθινόν λόγον και βέβαιον, ότι δηλαδή συμφέρει στους κολαζομένους να κολάζωνται. Όθεν και ο όσιος Θεόκτιστος ο Στουδίτης, σε ένα τροπάριο εις τον Κύριον ημών Ιησού Χριστόν λέγει επί λέξει: «Και εν τη κολάσει ευχαριστώ», διότι η κόλασις δεν είναι κακόν καθ' εαυτό, ή μάλλον είναι και καλόν. Αφ' ενός μεν διότι εμποδίζει και συστέλλει την αμαρτίαν και δεν την αφήνει να ενεργή επ' άπειρον, όπως είπαμε, αφ' ετέρου δε διότι η κόλασις είναι ποινή και παιδευσις του κακού, και με αυτήν εκπληρώνεται η δικαιοσύνη του Θεού. Όθεν, αν και η κόλασις δεν είναι προηγούμενον θέλημα του Θεού, είναι όμως επόμενον θέλημά του, σύμφωνα με τους ιερούς θεολόγους. Μόνη δε η αμαρτία είναι αυτή καθ' εαυτήν κακό, και ούτε κατά προηγούμενον θέλημα του Θεού γίνεται, ούτε κατά επόμενον, αλλά κατά μοχθηράν γνώμην του ανθρώπου.

Γι' αυτό και ο θείος Χρυσόστομος παραγγέλλει στους χριστιανούς τα ακόλουθα: «Αυτό να είναι το έργο σας, να ευχαριστήτε στις προσευχές και για τις φανερές και για τις αφανείς ευεργεσίες, και για όσες ήταν σύμφωνες με το θέλημά σας και για όσες όχι. Και για την βασιλεία των ουρανών και για την γέεννα του πυρός, και στην θλίψη και στην άνεση.

Έτσι συνηθίζουν να προσεύχονται οι Άγιοι, και για τις κοινές ευεργεσίες να ευχαριστούν. Γνωρίζω εγώ κάποιον άγιον άνδρα ο οποίος προσεύχεται με αυτόν τον τρόπο. Δεν έλεγε τίποτε πριν από αυτά τα λόγια, αλλά ότι: ευχαριστούμε Κύριε για όλες τις ευεργεσίες που έδειξες σε μας τους αναξιούς από την πρώτη ημέρα μέχρι σήμερα. Γι' αυτές που γνωρίζουμε και γι' αυτές που δεν γνωρίζουμε, για τις φανερές, για τις αφανείς, για όσες έγιναν με έργο, για όσες με λόγο, για όσες έγιναν με την θέλησή μας και για όσες όχι, για όλες όσες έχουν γίνει σ' εμάς τους αναξιούς. Για τις θλίψεις, για τις ανέσεις, για την γέενα του πυρός, για την κόλαση, για την Βασιλείαν των Ουρανών».

Ο δε άγιος Ισαάκ είπεν ότι όποιος ευχαριστεί, παρακινεί τον ευεργέτην του να του δίδη περισσότερες ευεργεσίες: «η ευχαριστία του λαμβάνοντος ερεθίζει τον δίδοντα να δώση δωρήματα μεγαλύτερα από τα προηγούμενα». Και πάλιν ο ίδιος ο θείος Ισαάκ λέγει: «όποιος δεν ευχαριστεί για τα μικρότερα, και στα μεγαλύτερα είναι ψεύστης και άδικος». Και επίσης: «αυτό που οδηγεί τα χαρίσματα του Θεού προς τον άνθρωπον είναι η καρδιά η κινουμένη προς ευχαριστίαν αδιάλειπτον».

Γίνε λοιπόν, άνθρωπε, ευχάριστος στον Θεόν για το κάθε τι, «ευλόγει αυτόν εν παντί καιρώ, η αίνεσις αυτού ας είναι δια παντός εν τω στόματί σου». Εάν υγιαίνης, δώρον του Θεού είναι η υγεία. Εάν ασθενής, η ασθένεια του σώματος είναι σωτηρία της ψυχής. Μη λείπη λοιπόν ποτέ από το στόμα σας η δοξολογία του Θεού. Εν παντί ευχαριστείτε τον Θεόν, ω η δόξα και το κράτος εις τους αιώνας των αιώνων. Αμήν.

Όσιος Παύλος ο Θηβαίος

Ο ερημικός και ήσυχος τόπος είναι από τους βασικούς παράγοντες ανάπτυξης της αυτοσυγκέντρωσης και προσευχής προς το Θεό. Αυτό φαίνεται καθαρά στη ζωή του Αγίου Παύλου του Θηβαίου. Άνηκε σε πλούσια οικογένεια της Κάτω Θηβαίδας της Αιγύπτου. Όταν ο Δέκιος (249-251) κήρυξε τον τρομερό διωγμό κατά των χριστιανών, ο Παύλος, μόλις 15 χρονών, χάνει τους γονείς του. Με εσωτερική παρακίνηση του Άγιου Πνεύματος (κατ' άλλους φοβούμενος μη παραδοθεί στους διώκτες των χριστιανών από τον έπ' αδελφή γαμπρό του, που του ζητούσε την περιουσία) φεύγει και ζητά

καταφυγή σωτηρίας στην έρημο. Εκεί, μέσα στην ησυχία της φύσης, βρήκε καιρό για συστηματική μελέτη και προσευχή. Όταν πέρασε ο διωγμός του Δεκίου και επανήλθε η γαλήνη, ο Παύλος εξακολουθεί να μένει στην έρημο και, μάλιστα, αποφασίζει να μείνει μόνιμα. Τόσο δε ολοφάνερη είχε γίνει μέσα στην έρημο η πνευματική υπεροχή του και η ταπεινοφροσύνη του, ώστε, όπως κάποτε στον Κύριο μας, έρχονταν πλήθη λαού να Τον ακούσουν έτσι και στον Παύλο έρχονταν πολλοί αναχωρητές να τον ακούσουν και να τον συμβουλευθούν. Η φήμη του είχε φθάσει και στην ακοή του μεγάλου Αντωνίου, που κίνησε και τον συνάντησε μέσα σε ατμόσφαιρα ανέκφραστης χαράς. Όταν μετά από λίγους μήνες επανήλθε ο Άγιος Αντώνιος, βρήκε τον Όσιο Παύλο πεθαμένο, και δύο λιοντάρια έστεκαν κοντά στον τάφο του, τον όποιο είχαν σκάψει με τα νύχια τους. Ο μεγάλος ερημίτης ήταν τότε 113χρονών.

Όσιος Ιωάννης ο Καλυβίτης

Έζησε στα μέσα του 5ου μ.Χ. αιώνα (κατ' άλλους γεννήθηκε στην Κων/πολη στις αρχές του 5ου μ.Χ. αιώνα) και ήταν γιος του Εύτροπίου, συγκλητικού στο αξίωμα, και της Θεοδώρας. ο Ιωάννης δεν θέλησε ν' ακολουθήσει το δρόμο των δύο μεγαλυτέρων αδελφών του, πού κατέλαβαν λαμπρά αξιώματα. Άλλα προτιμούσε να αφιερωθεί στην υπηρεσία της πίστης. Επειδή όμως οι γονείς του επέμεναν, έφυγε από το πατρικό του σπίτι και πήγε στην μονή των Ακοιμήτων όπου έγινε μοναχός. Αργότερα, όταν πληροφορήθηκε τη μεγάλη πίκρα της μητέρας του επειδή ο πατέρας του διήγε κοσμική ζωή, αποφάσισε με την συγκατάθεση του ηγουμένου της μονής να επιστρέψει στους γονείς του. Παρουσιάσθηκε στους γονείς του ως ένας άγνωστος μοναχός. Αυτοί δεν τον γνώρισαν. Άλλ' ήταν τόση μεγάλη ή ευγένεια της φυσιογνωμίας και των λόγων του, που τον παρακάλεσαν να έρχεται καθημερινά στο σπίτι. Δέχθηκε με τη συμφωνία να του κατασκευάσουν μια καλύβα στο βάθος του περιβολιού της πατρικής του οικίας. Εκεί ο Ιωάννης έστησε την κατοικία του, και μέσα σε τρία χρόνια κατάφερε, με τη χάρη του Θεού, να φέρει στο σωστό δρόμο τους γονείς του. Την ήμερα όμως πού αποκάλυψε πώς ήταν γιος τους, ο Θεός παρέλαβε τη μακάρια ψυχή του.